

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3705/2023
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србија, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1006/23 од 21.04.2023. године, у седници одржаној дана 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1006/23 од 21.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1006/23 од 21.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1694/21 од 16.11.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено од стране тужиље. Ставом другим изреке, тужба тужиље је повучена у делу тужбеног захтева за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада за фебруар 2018. године и за исплату накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за фебруар 2018. године. Ставом трећим изреке, усвојен је преиначени тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи исплати на име разлике између исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду и минималне зараде за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, укупан износ од 8.095,16 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 28.02.2021. године укупан износ од 118.994,75 динара и то месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. до 28.02.2021. године исплати укупан износ од 82.969,27 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од

доспелости до исплате. Ставом шестим изреке, тужилца је ослобођена од плаћања судских такси у том поступку. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 29.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1006/23 од 21.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилце и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београд уП1 1694/21 од 16.11.2022. године у ставу првом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилце за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужилце на име неисплаћене разлике до минималне плате у утуженом периоду. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужилце усвојен донета је применом одредбе члана 2. став 1. и члана 112. став 2. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 75/2014) и не одступа од судске праксе о томе да сви запослени на територији Републике Србије, без обзира код ког послодавца раде, имају право на исплату минималне зараде према одредбама Закона о раду. Ревизијом туженог оспорава се налаз судског вештака на ком је заснована побијана одлука, што је чињенично питање и није разлог због кога је дозвољена посебна ревизија на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, на основу одредбе члана 410. став 2. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се

тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела 15.03.2021. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 8.095,16 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**